

Σεπτέμβριος 2014

Και όμως, δεν υπήρξε κανένα προαίσθημα, κανένα εσωτερικό καμπανάκι που να χτυπάει και να μου παίρνει τ' αυτιά, τίποτα που να με προϊδεάζει για την εξέλιξη της ημέρας. Ήταν ένα κανονικό μεσημέρι Κυριακής, κι εγώ προσπαθούσα να ηρεμήσω τη Νίνα που είχε τσακωθεί με τον Παύλο. Μου ζήτησε να τον πείσω να γυρίσει στο μαγαζί για να τα βρουν. Καθόλου δεν γούσταρα να μπλεχτώ. Φαίνεται πως η Νίνα είχε ξεπεράσει το όριο. Και τη στιγμή ακριβώς που προσπαθούσα να βρω τη χρυσή τομή, χτύπησε το κινητό μου...

«Είσαι ο αδελφός της Μαρίνας;»

«Ναι, εσύ ποιος είσαι;»

«Η αδελφή σου βρίσκεται στα επείγοντα, στο Ιπποκράτειο».

«Γιατί, τι συμβαίνει;»

«Έλα όσο πιο γρήγορα γίνεται».

«Τι έχει συμβεί, πες μου!»

«Πρέπει να κλείσω. Έλα αμέσως!»

Εννέα φορές στις δέκα, η κακή είδηση σε βρίσκει απορροφημένο στον μικρόκοσμό σου, λες και το κάνει επίτηδες για να σε πιάσει στον ύπνο. Εισβάλλει με σαδιστική διάθεση,

σαν να θέλει να χάσεις χρόνο, να μπερδευτείς, να εκτεθείς, να νιώσεις στην τελική πως είσαι ένα γυμνό τίποτα, ακόμα κι αν μέχρι πρότινος νόμιζες πως ορίζεις τον εαυτό σου, τουλάχιστον μέχρι εκεί που φτάνει το χέρι σου. Γιατί πρέπει να παραδεχτούμε ότι το χέρι δεν είναι και τόσο μακρύ, ελέγχει μια συγκεκριμένη έκταση. Πέρα απ' αυτήν δεν πιάνεις μία. Τότε ακριβώς είναι η στιγμή που σταματάς να κουβεντιάσεις τα καθημερινά, να λύνεις μικροπαρεξηγήσεις, να εξετάζεις στο μικροσκόπιο συμπεριφορές, και εστιάζεις μόνο στη λακκούβα, εκεί όπου έπεσες με τα μούτρα.

Έτσι ακριβώς συνέβη και στη δική μου περίπτωση. Ήταν μια μέρα σχεδόν όμοια με όλες τις άλλες. Ο ήλιος ανέτειλε το πρωί, κι εγώ ξύπνησα κολυμπώντας ελεύθερα μέσα στη φούσκα μου, καθώς η είδηση παρεισέφρησε ύπουλα, με την καρφίτσα στο χέρι, για να σπάσει το αφελές μπαλόνι μου σε χίλια κομμάτια.

Μήπως τελικά δεν έγιναν όλα τόσο απροειδοποίητα; Μήπως είχα κάποιες ενδείξεις και δεν τις αξιολόγησα; Προσπαθώ να μελετήσω τα δεδομένα, να ξεγυμνώσω τα γεγονότα από το κουκούλι των παραπλανητικών λεπτομερειών. Ξεκινώ από την είδηση έτσι όπως έφτασε στ' αυτιά μου, ωμή και ακατέργαστη: η αδελφή μου, η Μαρίνα, ένα κορίτσι δεκαεπτά χρονών, αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει. Σύμφωνα πάντα με τους ισχυρισμούς της, ήπια μεγάλη ποσότητα χλωρίνης, ναι, ακριβώς αυτής που χρησιμοποιούμε για να καθαρίζουμε το σπίτι. Στη συνέχεια, με εξαιρετική νηφαλιότητα κι αφού της είχαν κάνει ήδη την πλύση στομάχου, περιέγραψε τον τρόπο με τον οποίο κατάπιε το καυστικό υγρό με στόχο να βάλει τέλος στη ζωή της.

Το πρώτο σοκ το διαδέχτηκε το δεύτερο, αυτό της επιλεκτικής της αποκαλυπτικότητας. Όσο θυμάμαι την αδελφή μου, ήταν πάντα ένα εσωστρεφές και δύσκολο παιδί, που μας έβγαζε την πίστη για να πει μια κουβέντα παραπάνω. Μπαίνοντας στην εφηβεία, τα πράγματα χειροτέρεψαν, ακόμα και για μένα, που μου έκανε την τιμή πότε πότε να μοιράζεται μαζί μου λίγα λόγια και πολλές υπεκφυγές. Κι όμως, η Μαρίνα, μετά το χάος που δημιούργησε με αυτή της την πράξη, ξεκίνησε να μιλά και μάλιστα περιέγραψε με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες το συμβάν, στοιχειώνοντας το μυαλό μου με μια ολοζώντανη εικόνα. Τώρα, το παντελώς άγνωστο σκηνικό του δράματος επιμένει να έρχεται και να στήνεται μπροστά μου απρόσκλητο, με τις γραμμές των γύρω αντικειμένων ακαθόριστες, μα με την ίδια ολοζώντανη, έτοιμη να κάνει το χειρότερο κακό στον εαυτό της. Φυσικά αυτά που είπε ήταν όσα ήθελε να μοιραστεί, ούτε λέξη παραπάνω. Για όλα εκείνα όμως που καιγόμουν να μάθω, κράτησε το στόμα της πεισματικά κλειστό.

Τα βάσανά μου όμως δεν τελείωσαν εκεί. Ο εφιάλτης κλιμακώθηκε όταν έμαθα πως μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο από κάποιον άγνωστο άντρα. Το νοσηλευτικό προσωπικό με πληροφόρησε μάλιστα πως ο εν λόγω κύριος –δεν επρόκειτο για κάποιον της ηλικίας της– έμοιαζε πανικόβλητος. Και με ταξύ μας, πώς να μην είναι; Η δε Μαρίνα, με άκαμπτη εμμονή, όπως υποστήριζαν οι παρόντες, δεν τον άφηνε να φύγει από κοντά της. Της ήταν άραγε τόσο πολύτιμος και ήθελε να τον κρατήσει δίπλα της πάση θυσία; Το ότι δεν γνωρίζω εγώ, ο μεγαλύτερος αδελφός της, τίποτα για την ύπαρξη αυτού του ατόμου με κάνει να αισθάνομαι για δεύτερη φορά

μέσα στην ίδια μέρα εμβρόντητος και εντελώς παροπλισμένος μπροστά στα γεγονότα. Τι στο διάολο γύρευε ένας ώριμος άντρας με ένα κοριτσάκι δεκαεπτά χρονών;

Κάθομαι πλάι της. Ξαπλωμένη σε ένα ράντζο, ανάμεσα σε πολυκαιρισμένα παραβάν, είναι ήσυχη και δεν μιλά. Διατηρεί μια ψυχραιμία που μου σηκώνει την τρίχα. Η εικόνα μας είναι αντιστρόφως ανάλογη. Αδειασμένος ακόμη εγώ, αισθάνομαι πως το κρεβάτι αυτό μου ανήκει δικαιωματικά για να πέσω να πεθάνω, σε αντίθεση μ' εκείνη, που δείχνει πιο συγκροτημένη και παρούσα από ποτέ.

Κόσμος πάει κι έρχεται με βιασύνη. Γιατροί και νοσοκομιοι, με τις λευκές τους ρόμπες ανοιχτές, τα στηθοσκόπια κρεμασμένα αφρόντιστα στο στήθος μοιάζουν σαν να κατέβηκαν από κάποιο διαστημόπλοιο που προσεδάφιστηκε στην ταράτσα του νοσοκομείου, επισκέπτες από έναν άλλο πλανήτη που ήρθαν να μελετήσουν το είδος μας. Γιατί μια κοπέλα δεκαεπτά χρονών να πιει χλωρίνη; Πες μου, αγαπητέ εξωγήινε!

Δεν έχω απαντήσεις, μόνο κρατώ το χέρι της και επεξεργάζομαι τα σημάδια –που προσπαθώ να ξεχάσω– και τη γαλαζοπράσινη φλέβα που δίνει δίοδο στο διαυγές υγρό του ορού. Κι όμως, είναι τόσα αυτά που θέλω να της πω, να τη ρωτήσω, μα, όσο κρατά αυτή η θολούρα, θα αφήσω τη σιωπή να καλύψει τα κενά.

Δεν έχω άλλο όπλο παρά μονάχα μια κατ' ανάγκη υπομονή για να διαχειριστώ την απίθανη κατάσταση. Θέλω να ελπίζω πως σύντομα θα ακούσω από τα χείλη της τη φράση που θα ξεδιαλύνει τα πάντα: «Μπίλλυ, είμαι έτοιμη. Έλα να μιλήσουμε».